

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 430

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 28 iunie 2010

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 570 din 29 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (2) și art. 4 alin. (1) teza întâi și alin. (2) din Legea nr. 90/2003 privind vânzarea spațiilor aflate în proprietatea privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, destinate sediilor partidelor politice	2–3
Decizia nr. 571 din 29 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 121 alin. (2) și ale art. 134 alin. (2) lit. g) din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe	3–6
Decizia nr. 705 din 25 mai 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 222, 282, 286, 287 și 288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 73, 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, ale art. 28 alin. (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003, precum și a dispozițiilor art. 164 din Codul de procedură civilă	6–9
Decizia nr. 706 din 25 mai 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	9–11
Decizia nr. 713 din 25 mai 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, astfel cum au fost modificate prin art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2010 pentru modificarea art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar.....	11–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 570**

din 29 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (2) și art. 4 alin. (1) teza întâi și alin. (2) din Legea nr. 90/2003 privind vânzarea spațiilor aflate în proprietatea privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, destinate sediilor partidelor politice

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (2) și art. 4 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 90/2003 privind vânzarea spațiilor aflate în proprietatea privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, destinate sediilor partidelor politice, excepție ridicată de municipiul Vulcan, prin primarul Gheorghe Ie, în Dosarul nr. 7.580/97/2008 al Tribunalului Hunedoara — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 27 aprilie 2010 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 29 aprilie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 7.580/97/2008, **Tribunalul Hunedoara — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (2) și art. 4 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 90/2003 privind vânzarea spațiilor aflate în proprietatea privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, destinate sediilor partidelor politice.** Excepția a fost ridicată de municipiul Vulcan, prin primarul Gheorghe Ie, cu prilejul soluționării unei acțiuni în contencios administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 3 alin. (2) din Legea nr. 90/2003, care prevăd obligația autorităților administrației publice locale care dețin în proprietate spații destinate sediilor partidelor politice de a le vinde acestora, la solicitare, îl lipsesc pe proprietar, respectiv unitatea administrativ-teritorială, de dreptul de dispoziție, atribut esențial al dreptului de proprietate. Pornind de la principiul egalității de tratament între diversele categorii de proprietari, principiul consacrat de art. 44 alin. (2) teza întâi din Constituție, arată că se creează un tratament diferențiat între autoritățile administrativ-teritoriale și alte categorii de proprietari care pot dispune liber de proprietatea lor, în limitele prevăzute de lege. De asemenea, susține că dispozițiile art. 4 alin. (1) din Legea nr. 90/2003 încalcă prevederile art. 44 alin. (3) și (6) din Constituție prin faptul că obligă proprietarul să vândă la un preț

impus de legiuitor, și anume la valoarea de inventar care poate fi derizorie, fără a se accepta cel puțin posibilitatea reevaluării.

Tribunalul Hunedoara — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul, raportându-se la jurisprudența Curții Constituționale, concretizată în Decizia nr. 871/2007 și Decizia nr. 870/2007, prin care au fost soluționate aspecte similare celor din speța de față, consideră ca fiind întemeiate criticile de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, sens în care invocă Decizia nr. 870/2007 a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctul de vedere solicitat.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3 alin. (2) și art. 4 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 90/2003 privind vânzarea spațiilor aflate în proprietatea privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, destinate sediilor partidelor politice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 200 din 27 martie 2003, cu completările ulterioare.

Textele de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 3 alin. (2): „*În acest scop autoritățile administrației publice locale care dețin în proprietate aceste spații le vor vinde partidelor politice la solicitarea acestora.*”;

— Art. 4 alin. (1) teza întâi: „*Partidele politice pot cumpăra în fiecare unitate administrativ-teritorială un singur spațiu, destinat sediului acestora, la valoarea de inventar a acestuia. [...]*”

Autorul excepției consideră că aceste texte de lege sunt contrare următoarelor prevederi din Constituție: art. 44 alin. (1), (2), (3) și (6) referitor la dreptul de proprietate privată și art. 120 alin. (1) care consacră principiile descentralizării, autonomiei locale și deconcentrării serviciilor publice.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că Legea nr. 90/2003 reglementează, în ansamblul său, condițiile în care partidele politice pot închiria ori cumpăra sediile în care își desfășoară activitatea de la unitățile administrativ-teritoriale în care se află acestea. În acest context,

textele de lege criticate instituie obligația pentru unitățile administrativ-teritoriale de a înstrăina aceste imobile la solicitarea partidelor politice, la prețul de inventar.

Curtea observă că o situație asemănătoare a mai fost supusă analizei Curții Constituționale și cu prilejul soluționării excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 110/2005 privind vânzarea spațiilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, cu destinația de cabinete medicale, precum și a spațiilor în care se desfășoară activități conexe actului medical. Astfel, prin Decizia nr. 870/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 701 din 17 octombrie 2007, Curtea a reținut că „prin înlăturarea posibilității autorităților publice locale de a dispune în mod liber de bunurile aflate în proprietatea privată a unităților administrativ-teritoriale, în sensul de a opta sau nu pentru vânzarea acestora, se încalcă în mod vădit dreptul unităților administrativ-teritoriale de exercitare a prerogativei dispoziției, ca atribut ce ține de esența dreptului de proprietate”. Ca urmare, Curtea a apreciat că a fost adusă o atingere dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 44 alin. (1) și (3), precum și dispozițiilor art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (2) și art. 4 alin. (1) teza întâi și alin. (2) din Legea nr. 90/2003 privind vânzarea spațiilor aflate în proprietatea privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, destinate sediilor partidelor politice, excepție ridicată de municipiul Vulcan, prin primarul Gheorghe Ile, în Dosarul nr. 7.580/97/2008 al Tribunalului Hunedoara — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 aprilie 2010.

Decizia se comunică președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

În temeiul dispozițiilor art. 261 alin. 2 din Codul de procedură civilă și ale art. 1 din Hotărârea Plenului Curții Constituționale nr. 8 din 8 iunie 2010, semnează

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 571

din 29 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 121 alin. (2) și ale art. 134 alin. (2) lit. g) din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător

Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 121 alin. (2) și ale art. 134 alin. (2) lit. g) din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, excepție ridicată de Uniunea Producătorilor de Film și Audiovizual din România — Asociația Română de Gestiune a

Operelor din Audiovizual (U.P.F.A.R. — A.R.G.O.A.), de Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor din România — Asociația pentru Drepturile de Autor (U.C.M.R. — A.D.A.) și de Uniunea Producătorilor de Fonograme din România (U.P.F.R.) în Dosarul nr. 4.009/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală.

Dezbaterile au avut loc la data de 27 aprilie 2010, când Curtea având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 29 aprilie 2010. La dezbaterile din data de 27 aprilie 2010 au participat părțile Uniunea Producătorilor de Fonograme din România (U.P.F.R.) și Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor din România — Asociația pentru Drepturile de Autor (U.C.M.R. — A.D.A.), care au cerut admiterea excepției, și partea Romtelecom S.A., care a cerut respingerea acesteia. Reprezentantul Ministerului Public a pus concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 121 alin. (2) din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe și concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 134 alin. (2) lit. g) din aceeași lege.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 3 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 4.009/2/2009, Curtea de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 121 alin. (2) și ale art. 134 alin. (2) lit. g) din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe.

Uniunea Producătorilor de Film și Audiovizual din România — Asociația Română de Gestiune a Operelor din Audiovizual (U.P.F.A.R. — A.R.G.O.A.) a ridicat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 121 alin. (2) și ale art. 134 alin. (2) lit. g) din Legea nr. 8/1996, Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor din România — Asociația pentru Drepturile de Autor (U.C.M.R. — A.D.A.) a ridicat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 121 alin. (2) din Legea nr. 8/1996, iar Uniunea Producătorilor de Fonograme din România (U.P.F.R.) a ridicat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 134 alin. (2) lit. g) din aceeași lege, într-un dosar având ca obiect o cerere privind dreptul de autor și drepturile conexe.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii susțin că art. 121 alin. (2) din Legea nr. 8/1996, astfel cum a fost modificat, contravine prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât îi privează pe titularii de drepturi de autor ale căror opere sunt radiodifuzate de anumite posturi de televiziune de un bun al lor (de un drept patrimonial), respectiv de dreptul lor de a fi remunerați pentru retransmiterea prin cablu. Astfel, autorii ale căror opere sunt radiodifuzate pe unele posturi de televiziune (în special din străinătate) beneficiază de remunerații, potrivit dispozițiilor legale criticate, iar autorii ale căror opere sunt radiodifuzate pe alte posturi de televiziune (în special cele mai importante posturi românești) ar urma să nu beneficieze de remunerație. Prevederile criticate creează un dezechilibru, o discriminare în special pentru autorii români în raport cu autorii străini. Textul criticat contravine astfel art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât conduce la o discriminare între autori în funcție de limba utilizată.

Textul criticat încalcă și prevederile art. 33 alin. (1) din Constituție în condițiile în care autorii români, ale căror opere sunt difuzate în mod firesc pe principalele posturi de televiziune din România, sunt privați de dreptul la remunerație pentru retransmiterea prin cablu, siguranța financiară a acestora fiind grav afectată. Textul criticat încalcă, în opinia autorilor, și prevederile art. 49 din Constituție, care se referă la obligația constituțională a autorităților publice de a contribui la asigurarea condițiilor pentru participarea liberă a tinerilor la viața politică, socială, economică, culturală și sportivă a țării.

Art. 121 alin. (2) din Legea nr. 8/1996 contravine, în opinia autorilor, și art. 44 din Constituție. Drepturile de proprietate intelectuală sunt drepturi de proprietate privată, recunoscute de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale ca bunuri în sensul art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție.

Autorii mai susțin că prevederile art. 134 alin. (2) lit. g) din Legea nr. 8/1996 contravin art. 44, 136, 148, precum și art. 53 din Constituție, întrucât limitarea remunerațiilor reprezentând drepturi conexe la o treime din remunerațiile negociate pentru drepturile de autor constituie o încălcare a dreptului exclusiv al titularilor de drepturi de proprietate intelectuală de a dispune în mod liber și absolut de propriile creații/produse, negând dreptul acestora la încheierea, prin negociere, a unor convenții care să consfințească liberul acord de voință al părților.

Curtea de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală consideră că excepția este neîntemeiată, întrucât limita maximă de o treime se aplică unei valori liber negociabile. De asemenea, în cadrul limitei maxime de o treime valoarea remunerației pentru drepturile conexe se stabilește tot în cadrul unor negocieri. Totodată, stabilirea unei limite financiare maxime pentru nivelul remunerațiilor convenite titularilor drepturilor conexe în raport cu remunerațiile convenite autorilor ține seama de natura drepturilor și raportul existent între drepturile de autor și drepturile conexe.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile scrise depuse de părți, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 121 alin. (2) și ale art. 134 alin. (2) lit. g) din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 60 din 26 martie 1996, modificată și completată prin Legea nr. 329/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 657 din 31 iulie 2006, prevederi care au următorul conținut:

— Art. 121 alin. (2): „*Cuantumul remunerației privind drepturile de autor și drepturile conexe se stabilește printr-o metodologie negociată între organismele de gestiune colectivă a drepturilor de autor și a drepturilor conexe și structurile asociative ale distribuitorilor prin cablu, potrivit procedurilor prevăzute la art. 131 și 131¹, cu excluderea de la calcul a programelor a căror retransmitere prin cablu este obligatorie conform legii.*”;

— Art. 134 alin. (2) lit. g): „*Gestiunea colectivă se exercită potrivit următoarelor reguli: [...]*

g) remunerațiile negociate pentru drepturile conexe nu pot depăși o treime din remunerațiile negociate pentru drepturile de autor cu aceeași categorie de utilizatori.”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii, art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 33 alin. (3) privind accesul la cultură, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 49 alin. (5) privind protecția copiilor și a tinerilor și art. 148 privind integrarea în Uniunea Europeană.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate este întemeiată și urmează să fie admisă pentru motivele ce vor fi expuse în continuare:

1. În ceea ce privește dispozițiile art. 121 alin. (2) din Legea nr. 8/1996, Curtea reține că aceste prevederi exclud de la calculul cuantumului remunerației privind drepturile de autor și drepturile conexe programele a căror retransmitere este obligatorie conform legii. Retransmiterea obligatorie a acestor programe se face în baza prevederilor art. 82 alin. (1) din Legea audiovizualului nr. 504/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 534 din 22 iulie 2002, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, *„orice distribuitor care retransmite servicii de programe prin rețele de comunicații electronice, cu excepția celor care utilizează exclusiv spectrul radio, are obligația să includă în oferta sa serviciile de programe ale Societății Române de Televiziune destinate publicului din România, precum și alte servicii de programe, libere la retransmisie și fără condiționări tehnice sau financiare, ale radiodifuzorilor privați, aflați sub jurisdicția României, în limita a 25% din numărul total de servicii de programe distribuite prin rețeaua respectivă, precum și serviciile de televiziune a căror obligativitate de retransmitere este stabilită prin acorduri internaționale la care România este parte. Criteriul de departajare pentru radiodifuzorii privați este ordinea descrescătoare a indicelui anual de audiență”*.

Programele a căror retransmitere este obligatorie fac parte din așa-numitul pachet **„must-carry”**, adică acelea *„care trebuie retransmise”*. Consiliul Național al Audiovizualului procedează la stabilirea listei posturilor pe baza unor instrucțiuni interne. Operatorii de cablu sunt obligați să preia aceste programe, dar ei nu au obligația de a plăti vreo sumă de bani pentru preluarea acestor posturi, legea referindu-se strict doar la posturile *„libere la retransmisie și fără condiționări tehnice sau financiare, ale radiodifuzorilor privați, aflați sub jurisdicția României [...]”, precum și serviciile de televiziune a căror obligativitate de retransmitere este stabilită prin acorduri internaționale la care România este parte”*.

Analizând coroborat dispozițiile legale menționate, rezultă că operatorii de cablu preiau în mod gratuit anumite programe, în baza unei obligații prevăzute de lege, percepând sume de bani lunare de la abonații lor. Astfel, posturile românești care au cea mai mare audiență sunt preluate cu titlu gratuit.

Operatorii de cablu argumentează că sunt obligați să retransmită aceste programe și că există posibilitatea de a nu le retransmite dacă nu ar fi obligați. Curtea constată că legiuitorul a vrut doar să se asigure că va exista un număr minim de posturi retransmise capabile să reflecteze realitatea românească, dând expresie art. 31 privind dreptul la informație și art. 33 privind accesul la cultură din Constituție, acest lucru fiind o condiție prealabilă desfășurării activității operatorilor de cablu. Argumentul operatorilor de cablu ar fi putut fi luat în considerare numai în condițiile în care aceștia ar fi plătit sume de bani pentru retransmiterea acestor posturi.

Pe aceste posturi de televiziune retransmise de operatorii de cablu sunt transmise și opere ale unor autori, iar în condițiile în care prevederile atacate exclud de la calculul cuantumului remunerației privind drepturile de autor și drepturile conexe programele a căror retransmitere este obligatorie conform legii, se încalcă prevederile art. 44 privind dreptul de proprietate

privată coroborate cu dispozițiile art. 53 din Constituția României.

Art. 53 din Constituția României prevede condiții foarte clare în care se poate face restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, acest articol dispunând: *„(1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav.*

(2) Restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății.”

Astfel, legiuitorul a restrâns exercițiul dreptului de proprietate al autorilor ale căror opere sunt difuzate pe posturile a căror retransmitere este obligatorie potrivit legii, fără a respecta criteriile prevăzute de art. 53 din Constituția României referitoare la cazurile în care s-ar putea face această restrângere. Astfel, nu există vreuna din situațiile prevăzute de art. 53 alin. (1) din Constituție. Eventuala intenție a legiuitorului de a pune în balanță dreptul de proprietate al operatorilor de cablu care sunt obligați să retransmită anumite programe cu dreptul de proprietate al autorilor ale căror opere sunt difuzate pe acele posturi nu poate fi justificată, întrucât operatorii de cablu nu au obligația de a plăti vreo sumă de bani pentru retransmiterea acestor programe. Susținerea potrivit căreia prin difuzarea pachetului de programe **must-carry** s-ar putea ajunge la restricționarea dreptului de opțiune în stabilirea grilelor de programe și, implicit, la pierderi financiare generate de faptul că ar fi putut fi difuzate alte posturi mai profitabile nu poate fi primită. Numărul acestor posturi a căror retransmitere este obligatorie se limitează la 25% din numărul total de posturi retransmise, un procent rezonabil, ce permite buna desfășurare a activității acestor agenți economici, în condițiile în care aceștia îndeplinesc și un serviciu public.

Curtea constată, așadar, că sunt încălcate dispozițiile art. 53 alin. (1) coroborate cu dispozițiile art. 44 din Constituția României, iar în aceste condiții nu mai necesară analiza condițiilor prevăzute de art. 53 alin. (2) din Legea fundamentală.

Titularii drepturilor de autor și ai drepturilor conexe trebuie să poată culege, ca expresie a prevederilor art. 44 din Constituție, beneficiul muncii lor, în condițiile în care operatorii de cablu asigură difuzarea operelor lor unei mari părți a populației României, prin retransmiterea, chiar și obligatorie, a anumitor posturi și în condițiile în care acești operatori percep sume de bani de la abonații lor.

2. În ceea ce privește prevederile art. 134 alin. (2) lit. g) din Legea nr. 8/1996, Curtea Constituțională constată că acestea încalcă dispozițiile art. 44 coroborate cu cele ale art. 53, precum și pe cele ale art. 135 alin. (1) și (2) lit. a) și c) în Constituția României. Legea nu instituie criterii obiective care să justifice faptul că remunerațiile negociate pentru drepturile conexe nu pot depăși o treime din remunerațiile negociate pentru drepturile de autor cu aceeași categorie de utilizatori.

Restrângerea exercițiului dreptului de proprietate trebuie să fie justificată pe baza criteriilor prevăzute de art. 53 alin. (1) și (2). Curtea Constituțională a reținut în Decizia nr. 541 din 7 decembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 81 din 25 ianuarie 2005, că dispozițiile constituționale ale art. 44 alin. (1), reglementând garantarea dreptului de proprietate, se referă implicit și la garantarea dreptului de proprietate intelectuală, care include dreptul de autor și drepturile conexe, precum și proprietatea industrială. Or, stabilirea unor raporturi procentuale fixe în ceea ce privește

remunerațiile negociate pentru drepturile conexe care nu pot depăși o treime din remunerațiile negociate pentru drepturile de autor cu aceeași categorie de utilizatori încalcă prevederile Constituției. Restrângerea exercițiului de proprietate prevăzută de art. 44 nu se justifică prin vreuna din situațiile prevăzute la art. 53 alin. (1), situație a cărei existență ar fi justificat și analiza îndeplinirii condițiilor prevăzute la art. 53 alin. (2).

Potrivit prevederilor art. 135 alin. (1) din Constituție, economia României este economie de piață, iar prevederile

legale criticate încalcă aceste dispoziții, întrucât părțile contractuale nu pot negocia remunerațiile convenite pentru drepturile conexe, acest lucru intervenind în condițiile în care interpretarea unei opere poate fi, eventual, chiar mai valoroasă decât opera însăși. Pe baza aceluiași considerente, Curtea constată încălcarea art. 135 alin. (2) lit. a) și c) din Constituție.

În ceea ce privește încălcarea art. 49 alin. (5) privind protecția copiilor și a tinerilor și art. 148 din Constituția României, Curtea constată că acestea nu sunt incidente în cauză.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 121 alin. (2) și ale art. 134 alin. (2) lit. g) din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, excepție ridicată de Uniunea Producătorilor de Film și Audiovizual din România — Asociația Română de Gestiune a Operelor din Audiovizual (U.P.F.A.R. — A.R.G.O.A.), de Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor din România — Asociația pentru Drepturile de Autor (U.C.M.R. — A.D.A.) și de Uniunea Producătorilor de Fonograme din România (U.P.F.R.) în Dosarul nr. 4.009/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 aprilie 2010.

În temeiul dispozițiilor art. 261 alin. 2 din Codul de procedură civilă și ale art. 1 din Hotărârea Plenului Curții Constituționale nr. 8 din 8 iunie 2010, semnează

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

Întrucât domnul Fabian Niculae se află în delegație, în locul său semnează, în temeiul art. 261 alin. 2 din Codul de procedură civilă,

Prim-magistrat-asistent delegat,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 705
din 25 mai 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 222, 282, 286, 287 și 288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 73, 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, ale art. 28 alin. (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003, precum și a dispozițiilor art. 164 din Codul de procedură civilă

Acsinte Gaspar — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Augustin Zegrean — judecător
Antonia Constantin — procuror
Mihaela Senia Costinescu — magistrat-asistent

muncii, ale art. 73 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, precum și ale art. 28 alin. (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în Dosarul nr. 1.938/87/2008 al Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 8.322D/2009.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 222 și 282 din Legea nr. 53/2003 — Codul

Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 8.323D/2009, nr. 24D/2010 — nr. 27D/2010 și nr. 31D/2010 — nr. 33D/2010 având ca obiect excepția de neconstituționalitate

a prevederilor art. 222 și ale art. 282 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 73 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, precum și ale art. 28 alin. (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003. Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în Dosarul nr. 4.434/87/2008 al Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și în dosarele nr. 1.606/116/2008, nr. 1.763/116/2008, nr. 1.545/116/2008, nr. 1.442/116/2008, nr. 1.968/116/2008, nr. 1.385/116/2008 și nr. 1.502/116/2008 ale Tribunalului Călărași — Secția civilă.

De asemenea, președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 28D/2010 — nr. 30D/2010 având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 222, 282, 286, 287 și 288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 73, 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, ale art. 28 alin. (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003, precum și a prevederilor art. 164 din Codul de procedură civilă. Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în dosarele nr. 1.931/116/2008, nr. 1.544/116/2008 și nr. 2.103/116/2008 ale Tribunalului Călărași — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 8.322D/2009, nr. 8.323D/2009 și nr. 24D/2010 — nr. 33D/2010 au obiect similar, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 8.323D/2009 și nr. 24D/2010 — nr. 33D/2010 la Dosarul nr. 8.322D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 5 noiembrie 2009, pronunțate în dosarele nr. 1.938/87/2008 și nr. 4.424/87/2008, **Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflictele de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 222 și 282 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 73 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, precum și ale art. 28 alin. (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003.**

Prin încheierile din 19 octombrie 2009, 26 și 28 octombrie 2009, pronunțate în Dosarele nr. 1.606/116/2008, nr. 1.763/116/2008, nr. 1.545/116/2008, nr. 1.442/116/2008, nr. 1.931/116/2008, nr. 1.544/116/2008, nr. 2.103/116/2008, nr. 1.968/116/2008, nr. 1.385/116/2008 și nr. 1.502/116/2008, **Tribunalul Călărași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 222 și 282 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 73 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, precum și ale art. 28 alin. (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003.**

Prin încheierile din 28 octombrie 2009 și 4 noiembrie 2009, pronunțate în dosarele nr. 1.931/116/2008, nr. 1.544/116/2008 și nr. 2.103/116/2008, **Tribunalul Călărași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de**

neconstituționalitate a dispozițiilor art. 222, 282, 286, 287 și 288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 73, 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, ale art. 28 alin. (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003, precum și a dispozițiilor art. 164 din Codul de procedură civilă.

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București cu prilejul soluționării unor acțiuni civile având ca obiect drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată că soluția actuală consacrată de legiuitorul român este într-o vădită contradicție cu litera și spiritul Constituției prin aceea că încalcă egalitatea în fața legii a unității și a salariaților, care presupune egalitatea de arme juridice utilizate în conflictele de muncă, încalcă dreptul de apărare al unității al cărui exercițiu nu poate fi restrâns. În situația de față, legiuitorul încalcă Legea fundamentală când impune ca în cazul conflictelor numite „de interese” partenerii de dialog social să fie exclusiv sindicatele, iar în cazul conflictelor numite „de muncă” acești parteneri să nu mai aibă niciun rol, fiind imposibil pentru unitate să îi atragă în cadrul procesual al proceselor declanșate de salariați. Așadar, clasificarea pe care o face legiuitorul nu trebuie să dea naștere în practica rezolvării conflictelor de muncă la inegalități ori inechități, între unitate și salariați. Față de această evidență, autorul excepției critică dispozițiile legale pentru că impun o diferențiere abruptă, arbitrară de regim juridic, între conflictele de interese și cele de drepturi. Rolul sindicatelor în rezolvarea conflictelor de drepturi reliefează incoerența legislativă. Inadaptarea la realitatea socială este dublată de incoerența legislativă a consacării unor soluții diferite pentru „subipoteza conflictelor de drepturi”. De asemenea, faptul că prevederile art. 164 din Codul de procedură civilă lasă la aprecierea instanței posibilitatea conexării cauzelor și nu obligă la luarea unei astfel de măsuri, ceea ce ar conduce la o economie de timp și de cheltuieli, precum și la o judecată unitară, este de natură să aducă atingere dreptului la apărare.

Prin urmare, dispozițiile legale criticate încalcă, în opinia autorului, principiul efectivității juridice, menținerea lor în legislația actuală reprezintă o incoerență legislativă în privința calității procesuale a sindicatelor la rezolvarea conflictelor de drepturi și, în același timp, vatamă, în esență, dreptul la apărare și la un proces echitabil.

Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflictele de muncă și asigurări sociale și Tribunalul Călărași — Secția civilă consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, art. 3, art. 10 și art. 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 222, 282, 286, 287 și 288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 73, 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, ale art. 28 alin. (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003, precum și prevederile art. 164 din Codul de procedură civilă, texte de lege care au următorul conținut:

— Art. 222 din Legea nr. 53/2003: „La cererea membrilor lor, sindicatele pot să îi reprezinte pe aceștia în cadrul conflictelor de drepturi.”;

— Art. 282 din Legea nr. 53/2003: „Pot fi părți în conflictele de muncă:

a) salariații, precum și orice altă persoană titulară a unui drept sau a unei obligații în temeiul prezentului cod, al altor legi sau al contractelor colective de muncă;

b) angajatorii — persoane fizice și/sau persoane juridice —, agenții de muncă temporară, utilizatorii, precum și orice altă persoană care beneficiază de o muncă desfășurată în condițiile prezentului cod;

c) sindicatele și patronatele;

d) alte persoane juridice sau fizice care au această vocație în temeiul legilor speciale sau al Codului de procedură civilă.”;

— Art. 286 din Legea nr. 53/2003: „(1) Cererile referitoare la soluționarea conflictelor de muncă se judecă în regim de urgență.

(2) Termenele de judecată nu pot fi mai mari de 15 zile.

(3) Procedura de citare a părților se consideră legal îndeplinită dacă se realizează cu cel puțin 24 de ore înainte de termenul de judecată.”;

— Art. 287 din Legea nr. 53/2003: „Sarcina probei în conflictele de muncă revine angajatorului, acesta fiind obligat să depună dovezile în apărarea sa până la prima zi de înfățișare.”;

— Art. 288 din Legea nr. 53/2003: „Administrarea probelor se face cu respectarea regimului de urgență, instanța fiind în drept să decadă din beneficiul probei admise partea care întârzie în mod nejustificat administrarea acesteia.”;

— Art. 73 din Legea nr. 168/1999: „Cererile pot fi formulate de cei ale căror drepturi au fost încălcate, după cum urmează:

a) măsurile unilaterale de executare, modificare, suspendare sau încetare a contractului de muncă, inclusiv deciziile de imputare sau angajamentele de plată a unor sume de bani, pot fi contestate în termen de 30 de zile de la data la care cel interesat a luat cunoștință de măsura dispusă;

b) constatarea nulității unui contract individual sau colectiv de muncă poate fi cerută de părți pe întreaga perioadă în care contractul respectiv este în ființă;

c) constatarea încetării unui contract colectiv de muncă poate fi cerută până la încheierea unui nou contract colectiv de muncă;

d) plata despăgubirilor pentru pagubele cauzate și restituirea unor sume care au format obiectul unor plăți nedatorate pot fi cerute de salariați în termen de 3 ani de la data producerii pagubei.”;

— Art. 74 din Legea nr. 168/1999: „(1) Cererile referitoare la soluționarea conflictelor de drepturi se judecă în regim de urgență.

(2) Termenele de judecată nu pot fi mai mari de 10 zile.

(3) Părțile sunt legal citate, dacă citația le-a fost înmănată cel puțin cu o zi înainte de judecării.”;

— Art. 75 din Legea nr. 168/1999: „În cazul în care sunt contestate măsuri unilaterale dispuse de unitate, aceasta are obligația ca, până la prima zi de înfățișare, să depună dovezile în baza cărora a luat măsura respectivă.”;

— Art. 77 din Legea nr. 168/1999: „(1) În cazul în care judecata continuă, administrarea probelor se va face cu respectarea regimului de urgență al judecării conflictelor de drepturi.

(2) Instanța poate să decadă din beneficiul probei admise partea care întârzie nejustificat administrarea acesteia.”;

— Art. 28 alin. (2) din Legea nr. 54/2003: „În exercitarea atribuțiilor prevăzute la alin. (1) organizațiile sindicale au dreptul de a întreprinde orice acțiune prevăzută de lege, inclusiv de a formula acțiune în justiție în numele membrilor lor, fără a avea nevoie de un mandat expres din partea celor în cauză. Acțiunea nu va putea fi introdusă sau continuată de organizația sindicală dacă cel în cauză se opune sau renunță la judecată.”;

— Art. 164 din Codul de procedură civilă: „Părțile vor putea cere întrunirea mai multor pricini ce se află înaintea aceleiași instanțe sau instanțe deosebite, de același grad, în care sunt aceleași părți sau chiar împreună cu alte părți și al căror obiect și cauză au între dânsese o strânsă legătură.

Întrunirea poate fi făcută de judecător chiar dacă părțile nu au cerut-o.

Dosarul va fi trimis instanței mai întâi investită, afară numai dacă amândouă părțile cer trimiterea lui la una din celelalte instanțe.

Când una din pricini este de competența unei instanțe, și părțile nu o pot înlătura, întrunirea se va face la acea instanță.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) privind statul român, art. 9 privind sindicatele, patronatele și asociațiile profesionale, art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, art. 20 alin. (1) referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare, art. 40 alin. (1) privind dreptul de asociere, art. 41 alin. (5) privind munca și protecția socială a muncii și art. 53 alin. (1) și (2) privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași prevederi din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate de autorul excepției și în prezenta cauză, și cu o motivare identică.

Astfel, prin Decizia nr. 473 din 20 aprilie 2010, încă nepublicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, Curtea a respins ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 222 și art. 282 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 73 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 28 alin. (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003, reținând că, în esență, aspectele invocate în motivarea excepției reprezintă, în realitate, probleme de interpretare și aplicare a legii, ce sunt de competența instanțelor de judecată, iar nu a instanței de contencios constituțional.

De asemenea, Curtea a reținut că eventualele necorelări de ordin legislativ dintre dispozițiile Legii nr. 168/1999 și cele ale Legii nr. 53/2003 — Codul muncii nu pot forma obiect al controlului de constituționalitate și nici nu pot fi invocate drept argument în sprijinul susținerii neconstituționalității unor reglementări. Examinarea acestora nu intră în sfera de competență a Curții Constituționale, ci în competența exclusivă a Parlamentului de a interveni pe calea unor modificări, completări sau abrogări pentru a asigura ordinea juridică necesară.

Curtea constată că s-a mai pronunțat și asupra constituționalității prevederilor art. 286, art. 287 și art. 288 din Codul muncii, prin raportare la critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 82 din 5 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 161 din 3 martie 2008, Curtea

Constituțională a constatat că dispozițiile menționate sunt constituționale, întrucât acestea sunt norme care stabilesc o procedură specială, derogatorie, privind termenele de judecată și modalitatea administrării probelor în cazul judecării cererilor referitoare la conflictele de muncă. Modalitatea în care au fost reglementate aceste dispoziții este o opțiune a legiuitorului, care a avut în vedere instituirea unei proceduri simple și urgente, adaptată raporturilor de muncă și exercitării dreptului la muncă. Regulile de procedură prevăzute de aceste dispoziții se aplică în mod echitabil atât angajatorilor, cât și angajaților, fără a fi favorizată o categorie sau alta.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să conducă la schimbarea jurisprudenței Curții, și având în vedere identitatea de raționament, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față, atât în ceea ce privește dispozițiile art. 286—288, cât și în ceea ce privește dispozițiile art. 74, art. 75 și art. 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă.

În ceea ce privește dispozițiile art. 164 din Codul de procedură civilă, Curtea a constatat că acestea nu contravin prevederilor constituționale invocate, ele reglementând norme de procedură a căror interpretare și aplicare revin instanțelor de judecată.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 222 și 282 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 73 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, precum și ale art. 28 alin. (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în dosarele nr. 1.938/87/2008 și nr. 4.424/87/2008 ale Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și în dosarele nr. 1.606/116/2008, nr. 1.763/116/2008, nr. 1.545/116/2008, nr. 1.442/116/2008, nr. 1.968/116/2008, nr. 1.385/116/2008 și nr. 1.502/116/2008 ale Tribunalului Călărași — Secția civilă.

Respinge, ca fiind neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286, 287 și 288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, precum și ale art. 164 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în dosarele nr. 1.931/116/2008, nr. 1.544/116/2008 și nr. 2.103/116/2008 ale Tribunalului Călărași — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 mai 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 706

din 25 mai 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Comercială „Petrom” — S.A. din București în Dosarul nr. 8.903.1/30/2008 al Tribunalului Timiș — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 41D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 42D/2010 — nr. 45D/2010, nr. 62D/2010, nr. 117D/2010, nr. 118D/2010 și nr. 135D/2010 — nr. 139D/2010 având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii. Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în Dosarul nr. 3.230/84/2009 al Tribunalului Sălaj — Secția civilă, dosarele nr. 3.363/100/2009 și

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea

nr. 3.364/100/2009 ale Tribunalului Maramureș — Secția civilă, în Dosarul nr. 1.673/40/2009 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă, în dosarele nr. 341/87/2009, nr. 4.767/87/2008, nr. 3387.1/87/2007, nr. 1.001/87/2009 și nr. 2.370/87/2008 ale Tribunalului Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ fiscal, Dosarul nr. 7.552/30/2008 al Curții de Apel Timișoara — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, precum și în Dosarul nr. 2.448/30/2009 al Tribunalului Timiș — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 41D/2010, nr. 42D/2010, nr. 44D/2010, nr. 45D/2010, nr. 62D/2010, nr. 117D/2010, nr. 118D/2010 și nr. 135D/2010 — nr. 139D/2010 au obiect identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 42D/2010, nr. 44D/2010, nr. 45D/2010, nr. 62D/2010, nr. 117D/2010, nr. 118D/2010 și nr. 135D/2010—nr. 139D/2010 la Dosarul nr. 41D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 7 și 11 decembrie 2009, pronunțate în dosarele nr. 8.903.1/30/2008 și nr. 2.248/30/2009, **Tribunalul Timiș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Prin Încheierea din 7 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.230/84/2009, **Tribunalul Sălaj — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Prin încheierile din 30 octombrie, pronunțate în dosarele nr. 3.363/100/2009 și nr. 3.364/100/2009, **Tribunalul Maramureș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Prin Încheierea din 23 septembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.673/40/2009, **Tribunalul Botoșani — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Prin încheierile din 13 aprilie, 26 iunie și 26 octombrie 2009, pronunțate în dosarele nr. 341/87/2009, nr. 4.767/87/2008, nr. 3387.1/87/2007, nr. 1.001/87/2009 și nr. 2.370/87/2008, **Tribunalul Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ fiscal a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Prin Decizia nr. 1.564 din 30 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 7.552/30/2008, **Curtea de Apel Timișoara — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București cu prilejul soluționării unor acțiuni civile având ca obiect drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii a fost interpretat de către instanțele de judecată ca realizând o abrogare implicită a prevederilor art. 72 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă. Or, după intrarea în vigoare a Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, nu mai există temei legal pentru a opera abrogarea implicită, pentru că dispozițiile art. 62 și 63 din Legea nr. 24/2000 reglementează în mod imperativ abrogarea expresă directă, cu enumerarea datelor de identificare a tuturor actelor normative vizate. Prin urmare, prevederile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii trebuie interpretate prin prisma regulilor de tehnică legislativă reglementate de art. 1 alin. (2) și art. 15 din Legea nr. 24/2000. În opinia autorului excepției, orice altă interpretare este contrară jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia legiuitorul are obligația elaborării unor dispoziții legale eficiente din punctul de vedere al aplicabilității acestora, în sensul că ele trebuie să fie coerente, să evite paralelismul legislativ și să aibă vocația de a respecta drepturile și libertățile fundamentale. Se susține că prin pronunțarea unor hotărâri judecătorești diferite asupra aceleiași probleme de drept este încălcat art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Opinia instanțelor (**Tribunalul Timiș — Secția civilă, Tribunalul Sălaj — Secția civilă, Tribunalul Maramureș — Secția civilă, Tribunalul Botoșani — Secția civilă, Tribunalul Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ fiscal, Curtea de Apel Timișoara — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale**) este în sensul respingerii excepției ca neîntemeiată, cu motivarea că abrogarea reprezintă procedeul tehnico-juridic prin care actele normative fără termen își încetează activitatea prin renunțarea la ele. Abrogarea cunoaște mai multe forme, respectiv: expresă, când noul act normativ prevede că vechiul act normativ se abrogă în mod expres; tacită, când în noul act normativ nu se prevede nimic în legătură cu acțiunea vechilor norme juridice.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, având următorul cuprins: „(2) *Pe data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă: [...] — orice alte dispoziții contrare.*”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) care consacră principiul separației și echilibrului puterilor în stat și obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, ale art. 73 alin. (3) lit. p) care stabilesc că regimul general privind raporturile de muncă, sindicatele, patronatele și protecția socială se reglementează prin lege organică, respectiv ale art. 79 alin. (1) privind atribuțiile Consiliului Legislativ, precum și a prevederilor art. 6 referitoare

la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași prevederi din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate de autorii excepției și în prezenta cauză, și cu o motivare identică. Astfel, prin Decizia nr. 1.016 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 567 din 14 august 2009, Curtea a respins ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, reținând că, în esență, aspectele invocate în motivarea excepției reprezintă în realitate probleme de interpretare și aplicare a legii, ce sunt de

competența instanțelor de judecată, iar nu a instanței de contencios constituțional.

De asemenea, Curtea a reținut că eventualele necorelări de ordin legislativ dintre dispozițiile Legii nr. 168/1999 și cele ale Legii nr. 53/2003 — Codul muncii nu pot forma obiect al controlului de constituționalitate și nici nu pot fi invocate drept argument în sprijinul susținerii neconstituționalității unor reglementări. Examinarea acestora nu intră în sfera de competență a Curții Constituționale, ci în competența exclusivă a Parlamentului de a interveni pe calea unor modificări, completări sau abrogări pentru a asigura ordinea juridică necesară.

Întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în Dosarul nr. 8.903.1/30/2008 al Tribunalului Timiș — Secția civilă, în Dosarul nr. 3.230/84/2009 al Tribunalului Sălaj — Secția civilă, în dosarele nr. 3.363/100/2009 și nr. 3.364/100/2009 ale Tribunalului Maramureș — Secția civilă, în Dosarul nr. 1.673/40/2009 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă, în dosarele nr. 341/87/2009, nr. 4.767/87/2008, nr. 3387.1/87/2007, nr. 1.001/87/2009 și nr. 2.370/87/2008 ale Tribunalului Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ fiscal, precum și în dosarele nr. 7.552/30/2008 și nr. 2.448/30/2009 ale Curții de Apel Timișoara — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 mai 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 713

din 25 mai 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, astfel cum au fost modificate prin art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2010 pentru modificarea art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător

Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul

bugetar și ale articolului unic pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2010 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, excepție ridicată de Marian Rolf Sîntion și Liliana Cocuz în dosarele nr. 1.244/302/2009, nr. 6.973/302/2009, nr. 6.974/302/2009 și nr. 4.243/333/2009 ale Tribunalului București — Secția a V-a civilă, Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă și Judecătoria Vaslui, respectiv, în mod direct, de Avocatul Poporului.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 6 mai 2010, în prezența reprezentantului Ministerului Public, și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea, în conformitate cu dispozițiile art. 14 și ale art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a amânat pronunțarea pentru data de 20 mai 2010. La termenul din 20 mai 2010, Curtea, constatând imposibilitatea constituirii legale a completului de judecată, a amânat pronunțarea pentru termenul din 25 mai 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 16 iulie 2009, 30 iulie 2009, 7 iulie 2009 și 28 august 2009, pronunțate în dosarele nr. 1.244/302/2009, nr. 6.973/302/2009, nr. 6.974/302/2009 și nr. 4.243/333/2009, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă, Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă și Judecătoria Vaslui au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, excepție ridicată de Marian Rolf Sîntion și Liliana Cocuz în cauze având ca obiect soluționarea unor contestații la executare.**

În temeiul art. 146 lit. d) teza finală din Constituție și art. 11 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 47/1992, **Avocatul Poporului a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2010 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că suspendarea executării hotărârilor judecătorești având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din sectorul bugetar și eșalonarea plății acestora până în 2012 încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1), art. 44 alin. (2), art. 53 și art. 115 alin. (4). Se arată că la momentul emiterii ordonanței de urgență nu exista situație extraordinară și că ordonanța de urgență criticată consacră o discriminare vădită între creditorii unor drepturi de natură salarială din sistemul bugetar și ceilalți creditori.

În fine, se apreciază că perioada de 3 ani pe care se întinde executarea hotărârilor judecătorești în cauză încalcă cerința termenului rezonabil în care trebuie soluționate cauzele aflate în fața instanțelor judecătorești. Prin urmare, se încalcă și prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate ridicate direct de Avocatul Poporului, se arată că suspendarea executării hotărârilor judecătorești având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din sectorul bugetar reprezintă o imixtiune a Guvernului în înfăptuirea justiției, putând avea drept consecință ruperea echilibrului

constituțional dintre aceste autorități. În acest sens, se invocă jurisprudența Curții Constituționale, și anume deciziile nr. 6 din 11 noiembrie 1992, nr. 50 din 21 martie 2000 și nr. 1.055 din 9 octombrie 2008. Se mai arată că numai autoritatea judecătorească are competența de a suspenda executarea unei hotărâri judecătorești, în acest sens, fiind menționat cu titlu exemplificativ art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă.

Se apreciază că ordonanța de urgență criticată încalcă art. 21 și art. 115 alin. (6) din Constituție, întrucât creditorii nu mai pot proceda la valorificarea drepturilor de natură salarială care le-au fost recunoscute prin hotărâri judecătorești. În acest mod, este încălcat dreptul la un proces echitabil, astfel cum această noțiune a fost evidențiată în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului. Sunt invocate considerentele de principiu reținute de Curtea de la Strasbourg în hotărârile pronunțate în cauzele *Di Pede împotriva Italiei, 1996*, *Sabin Popescu împotriva României, 2004*, și *Dragne și alții împotriva României, 2005*.

În fine, este invocată și Decizia Curții Constituționale nr. 388 din 16 octombrie 2003, prin care s-a stabilit că suspendarea unor cauze aflate pe rolul instanțelor judecătorești, ca și a executării silite „apare ca fiind neconstituțională în măsura în care nu rezultă dintr-o decizie a instanței judecătorești, ci operează de drept, iar termenele sunt imprecise și lungi”.

Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă, Tribunalul București — Secția a V-a civilă și Judecătoria Vaslui apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este întemeiată. Se arată că ordonanța de urgență criticată încalcă art. 115 alin. (4) din Constituție. Totodată, se creează o inegalitate în fața legii între instituțiile statului și particulari în ceea ce privește regimul executării silite asupra fondurilor bănești, invocându-se în acest sens hotărârile pronunțate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauzele *Burdov împotriva Rusiei, 2002*, și *Sandor împotriva României, 2005*.

În fine, se susține că, prin adoptarea ordonanței de urgență, creditorul se vede pus într-o situație evidentă de inechitate față de debitorul stat, căci creditorul, la rândul său, nu poate impune creditorilor săi un termen de 3 ani pentru valorificarea creanțelor lor.

Avocatul Poporului, în Dosarul nr. 6.224D/2009, apreciază că prevederile legale criticate sunt neconstituționale. În dosarele nr. 6.402D/2009, nr. 6.403D/2009 și nr. 7.057D/2009, acesta nu a comunicat punctul său de vedere.

Guvernul, în Dosarul nr. 721D/2010, apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată, iar în dosarele nr. 6.224D/2009, nr. 6.402D/2009, nr. 6.403D/2009 și nr. 7.057D/2009, Guvernul nu a comunicat punctul său de vedere.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, sesizarea Avocatului Poporului, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierile de sesizare pronunțate de instanțele judecătorești, îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în

titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 416 din 18 iunie 2009. Ulterior sesizării Curții Constituționale prin aceste încheieri, a fost adoptată Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2010 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 162 din 12 martie 2010, act normativ ce introduce un nou alineat, alin. (11), și modifică alin. (2) și (3) ale art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009.

Ca urmare a adoptării acestei din urmă ordonanțe de urgență, Avocatul Poporului a sesizat Curtea cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2010 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar.

Având în vedere cele expuse, Curtea mai întâi urmează să stabilească obiectul excepției de neconstituționalitate, ținând seama de prevederile art. 62 teza întâi din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, potrivit căroră „dispozițiile de modificare și de completare se încorporează, de la data intrării lor în vigoare, în actul de bază, identificându-se cu acesta”. Din interpretarea sistematică a acestui text legal, Curtea constată că dispozițiile actului modificator sau completator devin parte integrantă a actului de bază. O atare operațiune juridică nu presupune doar o integrare formală, ci și una materială. Astfel, actul modificator sau completator, fiind indisolubil legat de actul de bază, se identifică atât formal, cât și material cu acesta, devenind parte componentă a acestuia.

În acest sens, în cauza de față, Curtea observă că modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 a fost realizată printr-un act de același nivel — Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2010 — care conservă *tale quale* soluția legislativă a actului de bază, și anume eșalonarea unilaterală de către stat a plății sumelor rezultate din anumite titluri executorii.

În această situație, Curtea constată că referirea pe care o fac instanțele de judecată și Avocatul Poporului la obiectul sesizării, și anume Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009, respectiv articolul unic pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2010, trebuie înțeleasă ca fiind făcută cu privire la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009, astfel cum aceasta a fost modificată și completată până la data pronunțării Curții Constituționale asupra prezentei cauze.

Ulterior sesizării Curții, prin dispozițiile art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2010 pentru modificarea art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 337 din 20 mai 2010, au fost modificate din nou prevederile art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 și abrogat alin. (11) al art. 1, alineat ce reglementa plata sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială devenite executorii în perioada 1 ianuarie — 31 decembrie 2010. Totodată, prin art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2010, s-a reglementat plata sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială devenite

executorii după 1 ianuarie 2010 și până la data intrării în vigoare a acestei ordonanțe, și anume 20 mai 2010.

Prin urmare, Curtea urmează să se pronunțe asupra dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009, astfel cum au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2010 și prin art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2010, având, în prezent, următorul cuprins:

„Art. 1 — (1) Plata sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din sectorul bugetar, devenite executorii până la data de 31 decembrie 2009, se va realiza după o procedură de executare care începe astfel:

a) în anul 2012 se plătește 34% din valoarea titlului executoriu;

b) în anul 2013 se plătește 33% din valoarea titlului executoriu;

c) în anul 2014 se plătește 33% din valoarea titlului executoriu.

(2) În cursul termenelor prevăzute la alin. (1) și (11) orice procedură de executare silită se suspendă de drept.

(3) Sumele prevăzute la alin. (1) și (11), plătite în temeiul prezentei ordonanțe de urgență, se actualizează cu indicele prețurilor de consum comunicat de Institutul Național de Statistică.

(4) În înțelesul prezentei ordonanțe de urgență, prin sectorul bugetar se înțelege autoritățile și instituțiile publice a căror finanțare se asigură astfel:

a) integral din bugetul de stat, bugetele locale, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale, după caz;

b) din venituri proprii și subvenții acordate de la bugetul de stat, bugetele locale, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale, după caz;

c) integral din venituri proprii.

Art. 2 — Prin ordin al ordonatorilor principali de credite va fi stabilită procedura de efectuare a plății titlurilor executorii, cu respectarea termenelor prevăzute la art. 1.

Art. 3 — Plățile restante la sumele aferente titlurilor executorii aflate sub incidența prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 75/2008 privind stabilirea de măsuri pentru soluționarea unor aspecte financiare în sistemul justiției, aprobată cu modificări prin Legea nr. 76/2009, și a prevederilor Ordinului ministrului Justiției, al ministrului economiei și finanțelor, al președintelui Consiliului Superior al Magistraturii, al președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție și al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nr. 1.859/C/2.484/26.650/131/3.774/C/2008 privind modalitatea de eșalonare a plății sumelor prevăzute în titlurile executorii emise până la intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 75/2008 privind stabilirea de măsuri pentru soluționarea unor aspecte financiare în sistemul justiției se execută cu respectarea prevederilor art. 1 și 2.”

Ca urmare a abrogării alin. (11) al art. 1 prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2010, referirile alin. (2) și (3) ale aceluiași articol la acest alineat au rămas fără obiect.

Autorii excepției susțin că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor, art. 1 alin. (5) privind supremația Constituției, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 44 alin. (2) privind dreptul de proprietate, ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau a unor libertăți, precum și ale art. 115 alin. (4) și (6) privind delegarea legislativă. Totodată, în susținerea excepției sunt invocate și prevederile art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 — în forma anterioară modificării aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2010 — s-a pronunțat prin Decizia nr. 188 din 2 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 14 aprilie 2010, prin raportare la aceleași critici de neconstituționalitate ca și cele invocate în prezenta cauză, respingând excepția de neconstituționalitate.

Cu acel prilej, Curtea a reținut — referitor la criticile de neconstituționalitate extrinsecă — că susținerea potrivit căreia Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 încalcă prevederile art. 115 alin. (4) din Constituție este neîntemeiată. Curtea, în jurisprudența sa, a statuat, în mod constant, că situațiile extraordinare exprimă un grad mare de abatere de la obișnuit sau comun, aspect întărit și prin adăugarea sintagmei „a căror reglementare nu poate fi amânată” (Decizia nr. 255 din 11 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 16 iunie 2005).

Curtea a mai arătat, prin Decizia nr. 1.008 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507 din 23 iulie 2009, că pentru îndeplinirea cerințelor prevăzute de art. 115 alin. (4) din Constituție este necesară existența unei stări de fapt obiective, cuantificabile, independente de voința Guvernului, care pune în pericol un interes public. Cu privire la criteriul obiectiv necesar pentru aprecierea situației extraordinare, Curtea a reținut, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 255 din 11 mai 2005, că „invocarea elementului de oportunitate, prin definiție de natură subiectivă, căruia i se conferă o eficiență contributivă determinantă a urgenței, ceea ce, implicit, îl convertește în situație extraordinară, impune concluzia că aceasta nu are, în mod necesar și univoc, caracter obiectiv, ci poate da expresie și unor factori subiectivi, de oportunitate (...). Întrucât însă asemenea factori nu sunt cuantificabili, afirmarea existenței situației extraordinare, în temeiul lor sau prin convertirea lor într-o asemenea situație, conferă acesteia un caracter arbitrar, de natură să creeze dificultăți insurmontabile în legitimarea delegării legislative. S-ar ajunge, astfel, ca un criteriu de constituționalitate — situația extraordinară —, a cărui respectare este prin definiție supusă controlului Curții, să fie, practic, sustras unui atare control, ceea ce ar fi inadmisibil”. Totodată, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 421 din 9 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 367 din 30 mai 2007, Curtea Constituțională a statuat că „urgența reglementării nu echivalează cu existența situației extraordinare, reglementarea operativă putându-se realiza și pe calea procedurii obișnuite de legiferare”.

Mai mult, Curtea a statuat că nu se constituie într-o situație extraordinară cazurile „cu implicații financiare legate de punerea în executare a hotărârilor judecătorești. Aceste aspecte țin de oportunitatea adoptării reglementării” (Decizia nr. 104 din 20 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 73 din 6 februarie 2009, și Decizia nr. 784 din 12 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 7 iulie 2009).

Raportat la cauza de față, Curtea a observat că Guvernul a motivat situația extraordinară ca fiind determinată de:

— dificultățile întâmpinate cu privire la executarea hotărârilor judecătorești având ca obiect drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din sectorul bugetar;

— influența substanțială asupra bugetului de stat pe anul 2009 pe care o are executarea, în condițiile dreptului comun, a titlurilor executorii;

— necesitatea menținerii echilibrelor bugetare și, în mod implicit, nerespectarea angajamentelor interne și internaționale

asumate de Guvernul României, inclusiv în ceea ce privește nivelul deficitului bugetar.

Având în vedere jurisprudența sa cu privire la art. 115 alin. (4) din Constituție, Curtea a analizat fiecare dintre aceste motive invocate de Guvern, pentru a stabili dacă implicațiile financiare legate de punerea în executare a hotărârilor judecătorești, în situația dată, se circumscriu situației extraordinare sau unor elemente de oportunitate. O atare analiză este necesară pentru a stabili dacă un considerent de principiu rezultat din jurisprudența Curții Constituționale, în speță fiind vorba de Decizia nr. 104 din 20 ianuarie 2009 și Decizia nr. 784 din 12 mai 2009, este aplicabil fără nicio circumstanțiere sau, din contră, în funcție de circumstanțele speței să îi poată fi adăugat un corectiv și să poată fi considerată ca fiind o situație extraordinară.

Astfel, prin Decizia nr. 1.414 din 4 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 796 din 23 noiembrie 2009, Curtea a reținut că situația de criză financiară mondială ar putea afecta, în lipsa unor măsuri adecvate, stabilitatea economică a țării și, implicit, securitatea națională. Aceasta este premisa de la care Curtea urmează să analizeze relevanța motivelor invocate de Guvern în adoptarea ordonanței de urgență criticate.

Primul motiv pentru justificarea situației extraordinare este cel ce vizează dificultățile întâmpinate cu privire la executarea hotărârilor judecătorești având ca obiect drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din sectorul bugetar. Un atare motiv privit *ut singuli* nu justifică existența unei situații extraordinare, de aceea Curtea va proceda la analiza și a următoarelor două motive invocate de Guvern, respectiv influența negativă pe care executarea titlurilor executorii le-ar avea asupra bugetului de stat și creșterea deficitului bugetar. Aceste ultime două motive sunt susținute de faptul că valoarea titlurilor executorii având ca obiect drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din sectorul bugetar este foarte mare din moment ce nu este vorba despre titluri executorii singulare sau care afectează un anume domeniu de activitate, ci despre o chestiune sistemică, la nivel statal. Nici aceste motive privite *ut singuli* nu justifică existența unei situații extraordinare, însă, privind toate cele 3 motive în mod cumulativ și plecând de la premisa constatată de către Curte prin Decizia nr. 1.414 din 4 noiembrie 2009, Curtea Constituțională ajunge la concluzia că, în cauza de față, există un grad mare de abatere de la obișnuit, și anume de la condițiile concrete în care executarea titlurilor executorii se face cu respectarea Codului de procedură civilă, respectiv a Ordonanței Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 81 din 1 februarie 2002, după caz, astfel încât consideră că există o situație extraordinară în sensul art. 115 alin. (4) din Constituție. Prin urmare, Curtea constată că există o stare de fapt obiectivă, cuantificabilă și independentă de voința Guvernului care pune în pericol un interes public, respectiv stabilitatea economică a statului român.

De asemenea, Curtea a constatat că ordonanța de urgență a fost adoptată în vederea atenuării efectelor unei stări de criză economică generalizată. O atare finalitate economică implica, în mod necesar și neechivoc, o reglementare juridică primară, rapidă, unitară și energetică. În consecință, adoptarea măsurii criticate reclama, în mod indubitabil, urgență; or, reglementarea urgentă a situației rezultate în condițiile de criză economică nu putea fi făcută în mod rapid și rezonabil nici prin asumarea răspunderii Guvernului în fața Camerei Deputaților și a Senatului asupra unui proiect de lege și nici prin adoptarea unui proiect de lege cu procedura de urgență. În aceste condiții, pentru conservarea stabilității economice a statului, singurul instrument rămas la îndemâna Guvernului a fost adoptarea unei ordonanțe de urgență.

Pentru aceste motive, Curtea a constatat că reglementarea criticată îndeplinește exigențele urgenței prevăzute în art. 115 alin. (4) din Constituție.

În consecință, Curtea a constatat că, în anumite situații extreme, precum în cea de față, implicațiile financiare legate de punerea în executare a hotărârilor judecătorești se pot constitui într-o situație extraordinară în sensul art. 115 alin. (4) din Constituție, în măsura în care asemenea măsuri sunt motivate, în mod fundamentat, de apărarea stabilității economice a statului român. O atare situație extraordinară, în mod evident, are un caracter temporar, regula în această materie fiind executarea hotărârilor judecătorești în conformitate cu dreptul comun în materie, respectiv Codul de procedură civilă sau Ordonanța Guvernului nr. 22/2002, după caz, chiar dacă debitor este statul. Altfel, Guvernul nu poate uza de reglementarea, în viitor, în mod nelimitat, a unor proceduri derogatorii de la dreptul comun atunci când statul este debitor; este sarcina statului să găsească soluții pentru executarea conformă a hotărârilor judecătorești, potrivit dreptului comun. În caz contrar, nu ar mai exista o situație extraordinară în sensul art. 115 alin. (4) din Constituție, ci, mai degrabă, s-ar pune în evidență elemente de oportunitate legislativă.

Cu privire la criticile de neconstituționalitate intrinsecă, Curtea a constatat, prin aceeași decizie, că și acestea sunt neîntemeiate pentru următoarele motive:

Nu se poate reține existența niciunei discriminări între debitori, în sensul că statul ca debitor și-ar aroga mai multe drepturi decât debitorii persoane de drept privat în ceea ce privește executarea hotărârilor judecătorești.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că o deosebire de tratament juridic este discriminatorie atunci când nu este justificată în mod obiectiv și rezonabil, aceasta însemnând că nu urmărește un scop legitim sau nu păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și obiectivul avut în vedere (în acest sens, a se vedea hotărârile pronunțate în cauzele „*Aspecte privind regimul lingvistic în școlile belgiene*” împotriva Belgiei, 1968, *Marckx împotriva Belgiei*, 1979, *Rasmussen împotriva Danemarcei*, 1984, *Abdulaziz, Cabales și Balkandali împotriva Regatului Unit*, 1985, *Gaygusuz împotriva Austriei*, 1996, *Larkos împotriva Cipru* 1999, *Bocancea și alții împotriva Moldovei*, 2004). Totodată, în conformitate cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, statele beneficiază de o anumită marjă de apreciere în a decide dacă și în ce măsură diferențele între diversele situații similare justifică un tratament juridic diferit, iar scopul acestei marje variază în funcție de anumite circumstanțe, de domeniu și de context (în acest sens, a se vedea hotărârile pronunțate în cauzele „*Aspecte privind regimul lingvistic în școlile belgiene*” împotriva Belgiei, 1968, *Gaygusuz împotriva Austriei*, 1996, *Bocancea și alții împotriva Moldovei*, 2004).

Or, în cauza de față, astfel cum s-a arătat și mai sus, măsura contestată urmărește un scop legitim — asigurarea stabilității economice a țării — și păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și obiectivul avut în vedere — executarea eșalonată a hotărârilor judecătorești în cauză. Astfel, situația particulară ivită și motivată prin existența unei situații extraordinare este una care reclamă o diferență evidentă de tratament juridic.

Toate acestea duc la concluzia că ordonanța de urgență criticată este conformă art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Cu privire la invocarea art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție și la un proces echitabil, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței sale — Decizia nr. 458 din 31 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 17 aprilie 2009, — „procesul civil parcurge două faze: judecata și executarea silită, aceasta din urmă intervenind în cazul

hotărârilor susceptibile de a fi puse în executare cu ajutorul forței de constrângere a statului sau a altor titluri executorii, în măsura în care debitorul nu își execută de bunăvoie obligația”. Însă, așa cum s-a arătat și mai sus, actul normativ criticat este o măsură de natură să întărească finalitatea procesului judiciar, în sensul că reprezintă un prim pas important al debitorului de a-și executa creanța. Faptul că acesta își execută creanța într-o perioadă de 3 ani nu reprezintă o durată excesivă a executării unei hotărâri judecătorești, datorită caracterului sistemic al problemelor apărute în legătură cu executarea titlurilor executorii ale personalului bugetar. De altfel, chiar și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, soluționând Cererea nr. 60.858/00 și pronunțând decizia de admisibilitate din 17 septembrie 2002 în Cauza *Vasyl Petrovych Krapyvnytskiy împotriva Ucrainei*, a apreciat că un termen de 2 ani și 7 luni de executare a unei hotărâri judecătorești nu este excesiv în condițiile concrete ale cauzei, respectiv lipsa vădită de fonduri a unității militare debitoare. Totodată, în Cauza *Burdov împotriva Rusiei*, 2002, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat că o autoritate statală nu ar putea să invoce lipsa de lichidități pentru a justifica refuzul de a executa o condamnare. Or, în cauza de față, Guvernul român nu numai că nu refuză executarea hotărârilor judecătorești, ci se obligă la plata eșalonată a sumelor prevăzute prin acestea. Executarea eșalonată a unor titluri executorii care au ca obiect drepturi bănești nu este interzisă în niciun mod de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale; executarea *uno actu* constituie doar o altă modalitate de executare, fără ca acest lucru să însemne că este singura și unica posibilă modalitate de executare pe care Guvernul o poate aplica.

Cu privire la dreptul de proprietate, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că despăgubirea recunoscută printr-o decizie definitivă și executorie constituie un bun în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale; neexecutarea plății într-un termen rezonabil constituie, deci, o atingere a dreptului reclamantului la respectarea bunurilor, ca și faptul că lipsa de lichidități nu poate justifica un asemenea comportament (*Ambruosi împotriva Italiei*, 2000, *Burdov împotriva Rusiei*, 2002). Guvernul, prin adoptarea ordonanței de urgență criticate, nu neagă existența și întinderea despăgubirilor constatate prin hotărâri judecătorești și nu refuză punerea în aplicare a acestora. Măsura criticată este mai degrabă una de garantare a dreptului de proprietate asupra bunului dobândit în sensul Convenției, fiind, deci, o aplicare a art. 44 alin. (2) din Constituție, în condițiile unei crize financiare accentuate.

Totodată, potrivit art. 25 alin. (1) din Legea bugetului de stat pe anul 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 60 din 27 ianuarie 2010, „ordonatorii principali de credite efectuează plata titlurilor executorii, conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, din sumele aprobate la titlul «Cheltuieli de personal»”, ceea ce echivalează cu impunerea unei obligații de rezultat în sarcina acestora. Totodată, astfel cum prevede art. 25 alin. (2) din aceeași lege, „prin hotărâre a Guvernului, în cazuri temeinic justificate, în ultima lună a fiecărui trimestru pot fi majorate sumele aprobate la titlul «Cheltuieli de personal» în bugetele ordonatorilor principali de credite finanțați integral de la bugetul de stat, pentru acoperirea necesarului de credite bugetare pentru plata titlurilor executorii prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009, în mod eșalonat pe parcursul anului 2010, din suma globală prevăzută cu această destinație în bugetul Ministerului Finanțelor Publice — «Acțiuni generale»”. Acest aspect relevă grija pe care legiuitorul delegat o acordă executării întru totul a

hotărârilor judecătorești ce cad sub incidența Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009.

Având în vedere toate aceste considerente și ținând cont de împrejurarea că, deși ulterior pronunțării Deciziei nr. 188/2010, dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2010 în sensul reeșalonării plății sumelor respective în perioada 2012—2014, Curtea constată că atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, astfel cum au fost modificate prin art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2010 pentru modificarea art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, excepție ridicată de Marian Rolf Sîntion și Liliana Cocuz în dosarele nr. 1.244/302/2009, nr. 6.973/302/2009, nr. 6.974/302/2009 și nr. 4.243/333/2009 ale Tribunalului București — Secția a V-a civilă, Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă și Judecătoria Vaslui, precum și excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, excepție ridicată, în mod direct, de Avocatul Poporului.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 mai 2010.

În temeiul dispozițiilor art. 261 alin. 2 din Codul de procedură civilă și ale art. 1 din Hotărârea Plenului Curții Constituționale nr. 8 din 8 iunie 2010, semnează

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Benke Károly

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

